

המקבל שדה מחבירו

פרק תשיעי בבא מציעא

קמז.

עין משפט
נר מצוה

(א) פסחים מא' (ב) ו'
תוס' לעיל ק"ב ד"ה ואל
המחמירא (ג) כ"ב לו'
(ד) שבתות מו' כ"ב נב'
(ה) בגדיל זמר רש"י

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אף כל וכו'
חייב שתיים: (ב) תוס'
ד"ה ומנה וכו' אבל לא
שלא למיכ: (ג) ד"ה ואל
וכו' דמטעם: (ד) בא"ד
רגיל להשאל לאותו שם
נדר:

גליון הש"ס

תד"ה ואל רבא. ומיה
למ"ד כח"ה ע"ל דף כ ע"ה
מנהיג זה:

מוסף רש"י

בשעה שאינו בקום
אכיל צלי. דלן לו היכר
אכילתו ללי (מבטול יוס)
אין דין שישנו בלאו לא
תאכל נא (פסחים מא').
דאכלי חושלא. שטריס
קלופים. שנקטו בשדה ורלו
אותה תפלה השטותה שם
לממש. וק"ל שן מעשה
היא לעולם וכו' הלא ברשות
ההוא נקט שלם משלח ואין
עדים מעידים מה אכלו.
מעט או כרעה. ועטן בעל
השדה כי הכנה אכלו יותר
ממדי דמיסין לא עוים הלל
(רשב"ם ב"ב לו'). יכול
לעטון עד כדי דמיון.
של עדים. מ"ט מינו דמיט
למחר בעל השדה לקוחין
הן ביד. דהא תפוס בהו
ומהימן. כי קאמר נמי
קן וכן אכלו מהימן.
וק"ל דאם הימין בעטותה.
אכל בעטין ממדי דמיון
למחר מינו לא הימין
אלא בעדים (שם). וזוגי
דסרבאל. מפתרים שם.
סורקין נגדים (שבתות מו').
מיתמי. שביה היתוב
עדים שכן של ואלמר
שהשאלם לאבי הימנים.
ומהשאלתו רבא מיתמי.
ש"מ דסרבאל ליה אי הוה
אטוהין קמן ואמר לקוחין
הן ביד אינו נאמן בעטותה.
דאם הימין אכל הימין
טענין בעטין ימין אביסם
לקחם ממך. דוקא ספרי
דאגדתא. שאין אדם עשוי
למחר כהם מדיר. אבל שאר
ספרים אינן עשויין להשאל
ולהשכיר. לפי שמקלקלין.
כמו ששני (ב"מ כט').
במנהג ספרים לא למד בהן
לכתחלה ולא יקרא אחר
עמו. ויכול למד לקוחין הן
בידי ואין צריך לכתוב שטר
מכירה אלא לריוחא דמילתא
שלל ימירן לישבע. וכן
קבלת מנהג אחר (שם)
הדרן עלך המקבל

יתירא הוא. ללאו משום שאר דברים וכיון דיתירא הוא ללאו
וכתביה סתמא שדייה נמי אריחים ורכב שאין לך להוסיאם
משמע כי נפש הוא חובל על כרחך. אבל הכא כי אם ללי
לאו לאוהרה אלא לאוספי לאו יתירא אלא דתניא ומ"מ נא
ומנושל משמע ביה שאינו עובר בנא
ומנושל ביום אלא בלילה: ה"ג **פניא**
כווסיה דרכי יהודה חבל ווג וכו'
ותניא אידך וכו'. ולא גרסינן תניא
אידך דמתרבייהו מתני' מתוך סיעתא
ולא מחל מנייהו דאי משום
דקתני חייב ב' ולא ג' הא אפילו
ר' הונא מודה דמיהכא מיתי הא
הני לא כתיבי ומי נפש הוא חובל
אלא דנפקי דאלכ חבל קאי כי נפש
אלא מתרבייהו מתני' מיתוקמא
סיעתא לר' יהודה: **חבל ווג של**
ספרים. מספרים של ספרים והן של
פרקים וכל חד כלי בפשיה נפשיה
ועשין המלאכה בין שניהם כריחים
ורכב: **חייב ששים.** משום כי נפש
על כל אחד אע"פ ששניה צריכין
למלאכה אחת. וכן נמד של פרות
חבל ב' פרות חורשות עם למדן
דהיינו נמי כלי אוכל נפש וגרלה
בעיני שהעול שלהן של פרקים הוה:
ותניא אידך. דיליף להו מריחים ורכב
דליתקוש שאר דברים לריחים ורכב
נמד קרא מה ריחים ורכב וכו':
וחייב על זה צעמא ועל זה צעמא.
שהרי פירשן הכתוב לנדר אהרה
לכל אחד לעממו: **אף כל וכו'.**
ומדיליף להו מריחים ורכב ש"מ
בריחים ורכב חייב נמי שמים קאמר
ולא שלש והיינו כר' יהודה. וא"ת
מתני' קמיימא למאי אייתיה ה"ג
שמעי' לה מנתרימא אי מנתרימא
חייב על זה צעמא ועל זה צעמא
קאמר דלא אזלינן בתר מלאכה אלא
בתר כלים ולעולם שלש מלקיות אחת
משום רכב ואחת משום ריחים ואחת
משום כי נפש דקאי אמתרייהו ולהכי
אשמעינן קמיימא דקתני בה נהדיא
חייב (א) שנים: סכינא דאשכנפא.
של בית המטבחים שמקצבים בו בשר:
ופא קום דניגא. תעבהו לדין על

חובל אם מודה לך או אם יש עדים ישלם ואם לאו ישבע שבעות
היסת: **רבא אמר.** כיון דמשכניה ואין עדים שמשכנו היה יכול
לטעון לקוחה היא ביד לא צריך למיקס דניגא עליוה דקנה
ליה משכון לישבע ולטעון עד כדי דמיון: **חושלא.** שטורין קלופים:
לאו מידו הוא דעביד לאושולי וכו'. שאין אדם משכיר ומשאל עוים
שלו הלכך יכול לטעון לקוחין הן ביד היכא דאין עדים שאשכסם
מכרשותם של בעליהן: **ווגא דסרבאל.** מספרים שגוזזין בהן למרס:
אפילו מיתמי. שהביאו הבעלים עדים שהיו שלהן והן טוענין השאלנום
לכניהם של אלו ואפקיהו רבא מנייהו משום דברים העשויין להשאל
ולהשכיר. ואם אימא דיכול לטעון לקוח הוא ביד יתמי כי לא טענו
נמי אכן טענין להו:

הדרן עלך המקבל

לרצא אין לוקין אחי ומנושל בחמי טבירא מדקאמר אלא כי אם
ללי אש למאי אלא וכו' לאבי דאמר אין לוקין על לאו שכללות
ומוקי כי אם ללי אש לדתניא ומכאן קשה על פירוש הקונט' דפי'
בפרק כל שעה (פסחים דף מה). דההיא ברייתא דקתני נא ובשל אמתרי
לך ולא חי אלא כמ"ד אין לוקין על לאו
שכללות ועוד דמיקשי מיניה לרבא
דאמר לוקין ועוד פירש בקונט' אלא
דקאמר התם תרמי הוא דלא לקי
לאבי דאמר אין לוקין על לאו
שכללות חדא מיהא לקי ופירש על
נא אינו לוקה שמים משום נא ומשום
כי אם ללי אש אבל במילתא אחריתי
דלא שייך אלא כי אם ללי אש כגון
מי ומנושל בחמי טבירא לוקה והשאל
נרצא דבריו כסותרין זה את זה
דהשתא ברייתא לא אמיא אפילו
כאבי לכן נראה דברייתא אמיא
לכ"ע ולא לקי בשום ענין אחי
ומנושל בחמי טבירא דפרישית לעיל
והא דקאמר חדא מיהא לקי מפרש
ר"ת תרמי לא לקי דאם המרו בו
משום נא ומשום כי אם ללי אש
אינו עובר אלא משום נא וכן במנושל
אבל היכא דלא המרו בו אלא משום כי
אם ללי אש כשאוכל נא ומנושל לוקה:
וצמד ש' פרות. פי' צקונטרס
ב' פרות חורשות עם
נמס' ואין נראה לר"י דכפרות לא
מיייר: **ותניא אידך.** לפי מה
שפירש צקונטרס דמקמימא ליכא
לאוכוחי קשה לר"י דא"כ מנתרימא
נמי ליכא להוכיח דאיכא למימר שלא
נא למד אלא שחייב על זה צעמא
ועל זה צעמא אלא לאו לחייב שלש
ועוד דמקמימא איכא לאוכוחי שפיר
דכר' יהודה דלר' הונא אי חייב
שמים ע"כ חייב שלש דכיון דיליף
מריחים ורכב ליתן בזה לאו של
ריחים ורכב ולכן חייב שמים אחת
משום ריחים ואחת משום רכב א"כ
חייב נמי מלקות שלישי משום כי נפש
הוא חובל ואי לא יליף ליתן בזה לאו
של ריחים אלא לאו של כי נפש
הוא חובל לחוריה א"כ לא יחייב אלא
אחת דמכ' נפש הוא חובל לא מייחייב

אפילו צריחים ורכב אלא אחת ע"כ נראה לר"י דגרס פניא אידך
בלא וי"ו וכן גרס ר"ח:
כלים שעושין בהם אוכל' נפש. נראה לר"י דוקא כלים אבל
אוכלים עצמן מותר לחבול:
והא רבא אפיק זוגא דסרבאל וספרא דאגדתא ב'. ומימה דהכא
משמע (א) מטעם דעשויין להשאל ולהשכיר לחוד
אינו נאמן לומר לקוחין הן ביד ובפרק כל הנשבעים (שבתות דף מו):
גבי ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ואמר לקוחין הן אינו נאמן
קאמר ולא אמרן אלא בצעל הבית שאינו עשוי למכור כליו וכלים שאין
דרכן להטמין ובאיינש דלא נניע אבל ליכא כל הני נאמן ולא
אמרן אלא בדברים העשויין להשאל ולהשכיר משמע אפילו
בדברים העשויין להשאל ולהשכיר צדי כל הני וגרלה לר"ת
כגרסת הספרים ישנים וכן ר"ח וכוהלו לא אמרן אלא בדברים
שאין עשויין להשאל ולהשכיר אבל עשויין אין נאמן אפילו ליכא
דאמר רבא אפיק זוגא דסרבאל וספרא דאגדתא ב' (דף נ).
(שם) המכיר כליו וספריי ביד אחר
זה לומר נגנבו לי במגו דאי אמר השאלתי לך ואף על גב דקאמר בפרק כל הנשבעין דאחזקי אינשי בגנבי לא מחזיקין ואין
נאמן לומר גנבים במגו דאי צדי אמר שאלים היינו היכא דאמר גנבת לי אבל היכא דאמר גנב אחר גנבם לי ומכרם לך לאו
היינו אחזקי אינשי בגנבי דהא כמה גנבי איכא בשוקא וגרלה לרבינו תם דהתם איירי במכירים שאין בעל הספרים רגיל להשאל
(ו) אותן שהם בידו ולמורי ה"ר דודי נראה לתרן דמגו להוסיא לא אמרינן *ומייהו למ"ד בחזקת הבעים (ב"ב דף מד) דאמר מגו להוסיא
צ"ל כפירוש ר"ת וא"כ אפילו לא יאל לו שם גניבה צעיר נאמן לומר גנבים היכא דמצי למימר השאלתי לך:

הדרן עלך המקבל

קנא א מ"י פ"ח מהל'
קרבן פסח ה' ד'
קנא ב מ"י פ"ג מהל'
מלוא וזה ה' ג'
ועיין בהשגות ובמגיד
משנה סנה לאין קפא
טו"ש ח"מ סימן לו פט"ף
פ"י:
קנא ג מ"י שם טו"ש פ'
שם פ"ח ח'
קס ד מ"י פ"ג מהל'
מלוא וזה ה' ג'
ועיין בהשגות ובמגיד
וכי"מ פ"ח מהל' טוען
ונטען הלכה ב סנה עשין
זה טו"ש ח"מ סי' טז
פ"ח:
קסא ה מ"י פ"ח מהל'
טוען ונעטן הלכה
ג סנה שם טו"ש ח"מ
שם ובפ"ח יח ופ"ח יט:
קסב ו מ"י שם סנה שם
ונטען הלכה ב סנה עשין
זה טו"ש ח"מ סי' טז
פ"ח יא יב יג וס' קנא
פ"ח:
קסג ז מ"י שם ס' י'
קסד ח מ"י שם ועיין
נמ"מ סנה שם
טו"ש ח"מ סי' טז פ"ח
יט וע"ש:

תורה אור השלם

1 אל תאכלו ממנו נא
ויבשל מבשל בפיס' כי
אם צלי אש ראשו על
קרציו ועל קרבה:
שמות יב ט
2 לא תבשל דגים ודגב'
כי נפש הוא חבל:
דברים כד ו

אשטריך [אישטריך].
שכבת טין המחזקת את
רצפת הקומה השנייה של
בית (בגרמנית).
פליד"א [טרייל"א].
דליות גפנים.

הבית והעליה פרק עשירי בבא מציעא

ק"ו.

עין משפט
נר מצוה

ה א ב מ"ב מהל' שפיר' ה' ח סמג
עשין פט טושי' ח"מ ס'
סב פט' יח:
ו ג מ"י שם טושי' שם
פט' יט:
ז ד מ"י פ"י מהל' שפיר'
ה' ח סמג עשין פט
טושי' ח"מ ס' קה פט'
ז:
ח ה מ"י שם ה' ה
טושי' שם פט' לא
ז:
ט ו מ"י שם ה' ו סמג
שם טושי' שם פט'
ז:
י ז מ"י פ"י מהל' שפיר'
ה' ד סמג עשין פט
טושי' ח"מ ס' שפיר'
א ו עשין מ"ש בזה המ"מ
בפ"ד מהל' שפיר' ה' א:
י א ח מ"י פ"י מהל'
שפיר' ה' ה סמג
עשין פט טושי' ח"מ ס'
קט פט' לא:
יב ט ט מ"י שם ה' ו
טושי' שם פט' ד:
יג י מ"י שם פ"ד ה' ג
סמג שם טושי' ח"מ
ס' קט פט' ה:

תורה אור השלם

ו יוסף הורד מצרומה
ויקנהו פוטספר קריס
פרעה שר השבחים איש
מצרי מיד הישמעאלים
אשר הורדו שמה:
בראשית לט א

לעני רש"י

קלידריש [קלידריש].
רשומות נצרים, מחצלות.
פלנק"ש [פלנק"ש].
קריש.
קלידריש [קלידריש].
יחוד, קרישוליס.

לכדו סוף דר. ובעל הבית יואל מצינו בעל כרחו: דרך גנין.
לעלות מבחן דרך סולם הקבוע לכניסת פתח העליה ויכנס
לעליה הנפחת ומשם ירד לבית כסולם: עליה קבילה עליו.
לעלות דרך סולם ולכנס לפתח ולדור למעלה אל עורח של עליה

וירידה לא קבילות עלי: שם עליה
ו על גב וו מהו. והמגמר מפרש
לכניסה ואולי: איפסיה (א) עליה
לכניסה. והוא שבר העליה פשוט
לי דרך בתחתונה דכ"ש דהא עדיפא
ליה: אלא איפסיה תחתונה. והוא
שבר את התחתונה מהו דנדיחיה
משכיר אלל העליה או נכוף את
המשכיר וידור עמו בנית: חדא עליה.
מעלה: קיניס ופנאים. מעשה תקרה
כעין מחללות שקורין קלידריש:
וסטיני אמר ריש לקיש. שם חכס
תלמידו של ריש לקיש: לוויין.
פלנק"ש בלע"ז מנכרים של ארץ:
איפסיה מעויבה. והתקרה קיימת
אלל שהמים שומתין ויורדין דרך
הפתחים הוו. ולאו שוכר ומשכיר הוו
אלל בית של זה והעליה של זה:
ויוסף סודר. תרגומו איתת. ר'
חייא בר יוסי אמר תחתון וכו':
בפלוגמא דר' יוסי ורבנן. דמתניין
דמ"ד דהא דקאמר ר' יוסי העליין
נותן את המעויבה כדי שלא יזקק
מימיו את התחתון הוא דקסבר על
המזיק להרחיק את עצמו והתחתון
נותן תקרה שהרי השכיר לו מקום
לגור וכו' סבר על הניק להרחיק
את עצמו הלכך מעויבה נמי על
התחתון לעכב המים שלא ירדו עליו:
וסטינא דרבי יוסי ורבנן. דהכא
בחיובא דמתחון פליגי מעויבה זו
לעכב המים ובשכיל נקי התחתון:
איפסא שמעין לו. דר' יוסי סבר
על הניק להרחיק את עצמו: מן
הכור. שהשכין מתפשטין ויוקצין
בכחלי הכור ומתלדין את הקרקע
והכתלים נופלים: ירוק ושקמה. יס
לחן שרשין יתירין ואורוין משאר
צילנות: בין מלמעלה. בין שהאילן
נמוך מן הכור שקרקעית הכור
למעלה משרשי האילן שהאילן נטוע
בנקעה והכור נכר והתם מפרש
מפני ומתלדין את הקרקע ומעלין
עפר ומתקלפין קרקעיתו של כור: מן
הלד. ששניהם בקרקע השוה: ונוסן
דמיס. בעל הכור לבעל האילן: אלא
אי איכא למימר דפליגי. אם יש
לתלות פלוגמא דהק' אמוראי דלעיל
בפלוגמא דתנאי: בפלוגמא דרבי
יוסי ורבנן דהסם הוא דפליגי. מ"ד

הגהות הב"ה

(א) גמ' דפליגי בפלוגמא:
(ב) בפסוק ומקרה את
העליה ויושב בנית:
(ג) רש"י ד"ה איפסיה
עליה והוא שבר פליגי
והיה עליה נמחק:
(ד) ד"ה אמר ר' יהודה
ויר' בעל העליה זו כשהוא
חוזר ומקבל מעותיו
מזה הבית לזה שהוא
דר בתוך שלו ואי נמי
זה לא חסר דהא בלאו
הכי לא הוי בני לה
איהו זה מיהא נהיה
שאלו בית זה כ"ל:

בוסף רש"י

עשרים וחמש אמה.
ק' שוכר ודחשם
נמשכן והולכין ומקלפין
את סתלי טור יב"ב
יח. ובחרוב ובשקמה.
ששניהם מרובים (שם כהנא).
בין מלמעלה. שחבר
מן מלמעלה נכונה שפוט
הר הכניס בשפול, בין
מן הצד. בקרקע שיה
(שם). ונותן דמים. דמין
נדרשות נטע שאין מוק
עד זמן גדול לא חייבו
המים לקח כלל דמים
בשכיל היקף דמיו (שם).
בגירי דיליה. תנאים
הכנס לו מיד גופו של בעל
הבית ממש (שם כהנא). הבית
והעליה של שנים. בית
של זה והעליה של זה
הוא של אחד (ב"ב ב). עד
שיתן לו את יציאותיו.
מה שהאילן על הבית (שם).

איפסיה תחתונה מהו דמירר בעליה. ואל"מ אי דלמך ליה עליה
שמתח עליה זו אני משכיר לך פשיטא שידור בעליה
ששיעור לו ואי אמר שעל גבי בית זה אני משכיר לך פשיטא
שלא יכול לסלקו לילך לעליה וי"ל דלעולם דל"ל שעל גבי בית
זה אני משכיר לך ומספקא ליה
דלמא עליה עליה נמי היא בכלל
בית והא דל"ל שעל גבי בית זה
משום דעיקר הבית היא למטה ואף
על גב דמוכר את הבית לא מכר את
העליה לענין שיעור זה מיהא הוי
בכלל בית:

רבי יהודה אומר אף הדר בתוך
ש"ח חבירו צריך להעלות לו
שבר. מה שפירש בקונטרס דלא חין
נותן לו שבר מפני כרובית חין נראה
לר"י דמה רבית שיתן הכא דלא
הלווה כלום שהרי אם הבית נשקף
לא היה נותן לו יציאותיו וגם חין
אנו נריכין לטעם דרביה שהרי טעמו
הוא משום דזה נהנה וזה חסר
דמפרש בגמרא:
ויושב בבית עד שיתן לו יציאותיו.
פ' בקונטרס דטעמא
משום דהשטא לא נהנה דהרי עלייתו
מוכנת לו וקשה דהא נהנה הוא
שאין לרין לעלות ונראה דגרס
ומקרה את העליה ויושב בכותב פ'י
בעליה ולא יניח לבע"ז ליכנס בכותב
עד שיתן לו יציאותיו:
בשלה

התחתון מתקן וסיון ויוסף הורד מצרימה לימא ר' חייא בר אבא ורבי
אלעי בפלוגמא דרבי יוסי ורבנן קמיפליגי למאן דאמר העליין מתקן קסבר
על המזיק להרחיק את עצמו מן הניק ומאן דאמר תחתון מתקן קסבר העל
הניק להרחיק את עצמו מן המזיק ותיסברא רבי יוסי ורבנן לענין נזקין פליגי
והא איפכא שמעינן להו דתנן במרחיקין את האילן מן הכור עשרים וחמש
אמה ובחרוב ובשקמה חמשים אמה בין מלמעלה בין מן הצד אם הכור
קדם קוצץ ונותן דמים אם האילן קדם לא יקוצ' ספק זה קדם ספק זה קדם
לא יקוצ' רבי יוסי אומר יא"פ שהכור קודמת לאילן לא יקוצ' שזה חופר
בתוך שלו וזה נומע בתוך שלו אלמא ר' יוסי סבר על הניק להרחיק את
עצמו ורבנן סברי על המזיק להרחיק את עצמו אלא אי איכא למימר
(א) פליגי בפלוגמא דר' יוסי ורבנן דהתם קמיפליגי ורבי יוסי ורבנן דהכא
במאי פליגי בחוק תקרה קמפליגי רבנן סברי ימעויבה אחוזקי תקרה הוא
ואחוזקי תקרה על התחתון בעי לאחוזקי ורבי יוסי סבר מעויבה אשוויי
גומות הוא ואשוויי גומות על העליין לאשוויי איני והאמר רב אשי כי
הוינא בי רב כהנא הוה אמרין ימודה רבי יוסי בגירי דיליה דפסקי
מא והדר נפלי: מתנאי. הבית והעליה של שנים שנפלו אמר בעל
העליה לבעל הבית לבנות והוא אינו רוצה לבנות הרי בעל העליה
בונה את הבית ודר בתוכה עד שיתן לו את יציאותיו ר' יהודה אומר אף זה
דר בתוך של חבירו צריך להעלות לו שבר אלא בעל העליה בונה את הבית
ואת העליה (ב) מקרה את העליה ויושב בבית עד שיתן לו את יציאותיו:
גמ'

על העליין לתקן כרובין ומ"ד על התחתון כרבי יוסי: בחוזקי תקרה. וכשאין התחתון זועק שאינו מש למימיו אלא העליין זועק ואומר
כשאני דורך על הנקרים הם מנענעים ואני דואג שמא תהפך אחד מהן תחתיו או תשמש מן הקורה ואפול: חוזקי תקרה הוא.
מאחר שהוא טח בטיט אין הנקרים נדין ממקומן: אשוויי גומות הוא. דחוזקי תקרה סגי ליה בתיכיות שקורין קבלי"ש בלע"ז:
איני והאמר רב אשי וכו'. אלדני חייא בר יוסי פריך דלמך על התחתון לתקן ואוקימנא כרבי יוסי והא מודה רבי יוסי בגירי
דיליה אע"ג דלמך על הניק להרחיק את עצמו ה"מ היכי דלאו אדם עצמו מוזיק כגון אילן וכו' שזשעת נטיעתו אינו מוזיק אלא
השקרים גדלין ומתפשטין מאליהן לאחר זמן אלל היכא דלדס עצמו מוזיק חורק בו חליו כי הכא ששופך המים על ראשו מודה
הוא דלא גרמא דחוזקי הוא דמיפטר אלא מוזיק ממש הוא ואדם מועד לעולם ער יושן שוגג ומייד: דפסקי וסדר נפלי. לא הימא
מקום ויחלל ריחם של עליון על מקום מן התחתון אלא במקום אחר משם הן נמשכין עד שנופלים במקום שמוקין: מתנאי. של
שנים. בית של זה והעליה של זה שחלקו כך בנתלת אביהן: אמר בעל העליה לבעל הבית לבנות. החומה והתקרה התחתונה
המוטלין עליו לבנות והוא יבנה החומה מן התקרה ולמעלה ותקרה העליה של גג: בונה בית. לבדו עד תקרה התחתונה:
עד שיתן לו יציאותיו. ואח"כ יאל ממנו ויבנה עליה: אמר ר' יהודה אף זה דר בתוך של חבירו. אם כן הוא אף בעל העליה
זו כשהוא חוזר (י) מעותיו לזה שהוא דר בתוך שלו ואי נמי זה לא חסר דהא בלאו הכי לא הוי בני לה איהו לרין להעלות לו
שבר דזה מיהא נהנה שאלו בית זה אין לו מקום לדור שם וקסבר זה נהנה וזה לא חסר חייב ורין להעלות לו שבר ואי לא
מימיו כרביה: אלא בונה. וגומר את הכל ומקרה את העליה למעלה וכל הנריך לה: ויושב בנית. התחתון דהוא ליה זה לא
נהנה וזה לא חסר הוא לא נהנה שהרי עלייתו מוכנת לו לדור בה וזה לא חסר דכלאו הכי לא חייא ליה דהא לא הוי בני לה:
גמ'